

L'he vist de jove córrer davant el temps i de major plorar perquè el temps li fugia. Riura i botar, més tard mesurar les passes. Passejar-se sobre la realitat de la vida sense baixar a la maror de la terra, lliure inclús de si mateix perquè no n'era ferit, de desenvolupament tardà i ara ansiós de recobrar minuts perduts. Encara el record, dins el baf de l'esperit cremat quan sa mare li feia la clenxa per anar els diumenges a l'Ofici. A les sabates netes i els calcetins nous no els hi vaig veure mai. Ara va mig descambuixat, una mica alloure.

L'he vist humiliat i orgullós, però cada any més atupat pel desencant d'il·lusions. El conec més que ell mateix. A vegades compareix xalest, net, inclús xiula, canta o pega un crit. El món és seu. Quanel veig que torna de les seves incursions cromàtiques amb la cara policromada, a les hores em sab greu no ser més que un vidre. No puc dir-li res. Voldria clivellar-me i retallar-li les ales abans que les torni mig cremades. Ara quasi ja no en té, se li veu la pell mig arrugada i qualca cabell blanc. Me mira com a un objecte qualsevol. Crec que ni li faig falta. Però, seguiré penjat a la paret per a veure'm con es van pansint la pell i els desitjos.

“El mirall”.1981.